

Johan Knudsen: Paa min Gruppens Vegne anbefalede jeg i Fjor Lovforslaget om, at Herning Kommune maatte faa sit Ønske opfyldt om at blive oprettet til Købstad. I Aarenes Løb er Herning blevet et Knudepunkt i Midtjylland baade paa Grund af sin centrale Beliggenhed og som Følge af, at mange jyske Jernbaner løber sammen der. Herning er større end flere Købstæder, den har bymæssig Bebyggelse, og dens kommunale Styrelse er i mange Henseender lig Købstædernes. Naar nu Herning Sogneraad enstemmigt har anmodet om, at Byen maatte blive Købstad, og naar der med Amtsraadet er opnaaet Enighed om Adskillelsen, synes jeg, der er al Anledning til at opfylde Herning Kommunes Ønske. Det fastsættes i Lovforslagets § 15, at Ministeren er bemyndiget til at oprette den nordlige Del af Kommunen til en selvstændig, under Ringkøbing Amtsradskreds henhørende Landkommune, der som et Flertal af de kommunale Vælgere andrager herom. Jeg vilde, som jeg ogsaa udtalte i Fjor, anse det for uheldigt, hvis der udskiltes en saadan selvstændig og meget lille Landkommune, men jeg tror, at de, der har været ivrige for Udskillelsen, har indset eller hurtigt vil indse, at en saadan Udskillelse er urimelig, og derfor mener jeg, at den paagældende Bestemmelse, som i Fjor blev indsat i Lovforslaget her i Tinget, ikke vil faa nogen Realitetsbetydning, og heri tror jeg, den højtærede Minister er nogenlunde enig med mig. Da Lovforslaget blev vedtaget her i Tinget i Fjor, uden at nogen løftede sin Stemme imod det, mener ogsaa jeg, at det vilde være urimeligt at underkaste det en ny Udvalgsbehandling. Jeg skal derfor anbefale det til uforandret Vedtagelse.

Indenrigsministeren (Jensen-Sønderup): Jeg er, som det ogsaa fremgik af mine Udtalelser i Fjor, enig med det ærede Medlem, der sidst talte, om, at der ikke er større Sandsynlighed for, at § 15 faar virkelig Betydning, og jeg ser egentlig helst, at den ikke faar Betydning. Idet jeg i øvrigt takker for den ubetingede Tilslutning, Lovforslaget har faaet, skal jeg indskrænke mig til at sige til det ærede Medlem for Skanderborg Amts 2den Valgkreds (H. Rasmussen), at jeg ikke tør sige, at mine Overvejelser vedrørende Spørgsmaalet om en Forandring i den gældende Lov af 1873 om Indlemmelse af Landdistrikter er i den Grad ført til Ende, at jeg kan sige noget om, hvorvidt et Lovforslag derom

vil fremkomme, ej heller om, paa hvilket Tidspunkt et saadant vilde kunne fremkomme. Men i det Aar, der er forløbet, siden vi sidst behandlede dette Lovforslag, har jeg haft adskillig Lejlighed til i det hele at beskæftige mig med Spørgsmaalet om Indlemmelse af Landdistrikter, fordi der stadig foreligger for Ministeriet saadanne Spørgsmaal, og det, som allerede var mit Indtryk i Fjor, at man ikke kunde komme ud af de Vanskeligheder, der faktisk er med Hensyn til Indlemmelse af Landdistrikter, uden at tage paa Spørgsmaalet med haard Haand, har bekræftet sig ved Behandlingen af vistnok alle de Spørgsmaal, jeg har haft Lejlighed til at beskæftige mig med siden. Det er mit Indtryk, at man faar ikke nogen tilfredsstillende Ordning af Spørgsmaalet om Indlemmelse i Købstæder af tilgrænsende Landdistrikter, medmindre man tør gaa til for det første antagelig ved en Kommission at fastsætte, hvilke Distrikter der for hver enkelt Købstad burde indlemmes, og saaledes at man drog saa langt bortliggende Grænser, at der ikke var Fare for, at der udenfor de Grænser skulde komme hverken Skattely eller Arbejderkvarter, og for det andet ved Lov bestemte, at saadan som det for hver enkelt Bys Vedkommende var fastslaaet ved denne Undersøgelse, skulde Indlemmelse finde Sted. Saa længe Udfaldet beror paa, om Overenskomst kan opnaas — og saadan er det for Tiden, Ministeriet har ikke Magtmidler ud over, at det kan sige: Indlemmelsen kan ikke finde Sted, medmindre I er enige —, vil der altid blive en Mængde Byer, hvor man ikke kan faa den Indlemmelse i Stand, som jeg synes er fuldt forsvarlig. Om man tør tage paa Sagen med saa haard Haand, er et andet Spørgsmaal, og jeg vil indrømme, at jeg ikke har overvejet det i den Grad, at jeg tør forbinde mig til, at man skal gaa frem paa den Maade. Mere kan jeg ikke svare. Det er en Selvfølge, at det fremdeles er Genstand for Ministeriets og min Overvejelse, hvad der i saa Henseende bør gøres, fordi vi, som sagt, stadig har mange Vanskeligheder i saa Henseende, og fordi de Henvendelser, der idelig kommer fra Byer og Landdistrikter, gør, at Spørgsmaalet ikke kan dø hen. Antagelig vil man inden længe komme til en Løsning. Jeg har, som sagt, faaet den Opfattelse, at Løsningen vil ligge deri, at Lovgivningsmagten efter at have ladet foretage en Undersøgelse bestemmer, hvilke Distrikter der vil være at indlemme.